

EEN RUSSISCHE PRIESTER VAN DE GRIEKSCHE KERK.

De russische kerk wordt tegenwoordig bestuurd door de Synode, die door Peter den Groote is ingesteld. Deze raad bestaat gewoonlijk uit twee metropolitanen, twee bisschoppen, de voornaamste wereldlijke priester van den keizerlijken staf, een prokureur, twee oppersekretarissen, vijf sekretarissen en een aantal klerken. De prokureur heeft het regt het ten uitvoer brengen van de besluiten der Synode te schorsen, in elk geval voor den keizer te brengen, die zichzelven verklaart het opperhoofd der russische kerk te zijn en als zoodanig als goddelijk vereerd te worden, bijna evenzoo als de Paus. De russische kerk telt tegenwoordig 37,718 priesters of popen, 11,227 diakenen en 65,952 zangers.

T. M. L.

DE ZWERVELING.

Op een warmen zomerdag had ik lang in een dicht bosch gedwaald, eene murmelende rivier stroomde er langs, de vogels zongen vrolijk, en de frische bloemen schenen met hare wijd geopende oogen naar den hemel te zien, terwijl zij luisterden naar de liefelijke geluiden rondom. Op eens zag ik twee lammetjes, die langs de rivier graasden en zich toen aan mijne voeten nederlegden, zonder zich door mij te laten verschrikken.

„Wat zijn wij toch gelukkig bij dezen koelen stroom en in die heerlijke weiden,” zeide het eene.

„Ja,” antwoordde het andere, „maar toch zou ik zoo heel graag naar die heuvelen gaan, die wij in de verte zien; ik denk dat daar zeer grazige weiden zullen zijn;” en het lammetje lag met zijn rustig oog daarheen te staren.

„Foei,” hernam het eerste, „hoe ontevreden! waarom zoudt ge hier niet rustig blijven? waar zult gij ook zulk een vriendelijken herder en zulk eene grazige weide vinden?” Op dit oogenblik hoorde ik eene stem in het woud, en ik twijfelde niet, of het was die van den herder, want zoodra de lammetjes haar hoorden, sprongen zij op en liepen naar de plaats van waar het geluid kwam, en in een oogenblik zag ik eene menigte van lammeren en schapen naar dezelfde plek loopen, alsof zij allen de stem van den herder gehoord hadden. Het was heerlijk om te zien hoe zij de stem van den herder allen schenen te kennen en lief te hebben. Maar het was nog heerlijker toen ik den herder zelf zag komen, met al de lammeren rondom zich, terwijl zij er zoo gelukkig uitzagen, dat het wel te bemerken was dat zij hem zeer lief hadden, en de herder zag er zoo vriendelijk uit, met zijn langen staf in de hand, en een

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VII.

lammetje op den schouder; zij schenen allen gelukkig waar de herder was. Weldra bemerkte ik de twee lammetjes, die ik reeds kende, en ik zag dat het eene nog altijd naar de verwijderde heuvelen staarde.

De avond daalde en de frische lucht verkwikte de kudde; de herder leidde ze naar eene stille schaapskooi. Ik zag dat zijn oog angstig op het ontevreden lammetje rustte. „Lammetje,” zeide hij, „waarschuw uwe makkertjes daar ginds eens, die het roepen niet gehoord hebben.” Het liep spoedig weg, en ik meende dat het de heuvelen vergat toen het iets te doen had. De nacht viel, de kudde sliep en de herder waakte den geheelen nacht over haar, want hij scheen nooit te slapen.

Ik zag een kouden eenzamen heuvel, waar de wind vreeselijk rond huilde; een lam en eene geit liepen haastig den heuvel op, alsof zij iets in den zin hadden, maar toch keken zij gedurig bevreesd achter zich.

„Haast u, haast u,” zeide de geit, „spoedig zijn wij op zachteren grond.”

„Maar ik ben zoo moede van het loopen en de doornen hebben mij zooveel pijn gedaan, ik kan niet verder gaan; och had ik de kudde maar nooit verlaten!”

Zij liepen verder over heuvelen en door dalen in den kouden, donkeren nacht, die met iederen voetstap vreeselijker scheen te worden, totdat het arme lammetje naar adem hijgde en bedekt was met het bloed van zijne wonde.

„Wacht, wacht toch,” riep het, „ik kan niet verder gaan, ik moet hier blijven liggen en sterven, — o de kudde, de heerlijke kudde, — de vriendelijke herder.” En het arme lam was zoo moede dat het uitgeput nederzank.

„Kom tot mij, gij allen die vermoeid zijt,” riep eene zachte, kalme stem in de verte, en op hetzelfde oogenblik vertoonde zich het vriendelijke licht der maan door de donkere wolken heen, en een zilveren straal viel op het lammetje en bescheen het, terwijl alles rondom donker en droevig zag; het lag daar zoo treurig met zijn kopje op een ruwen steen, en zijn dof oog naar de plaats gewend, van waar de stem van den herder gekomen was.

Het licht van de maan scheen nog altijd op de plaats waar het lammetje lag met groote tranen in zijne oogen, en in de verte zag ik steeds duidelijker de gedaante van iemand, die over den heuvel naar het lam toekwam, en ik hoorde dezelfde kalme stem, die zeide: „Arme zwerfeling! ik zal uwe afdwalingen genezen en ik zal u op mijne schouders naar huis dragen, verblijd zijnde.” Het lam rigtte zijn droevig oog op het gelaat van den herder.

„Kom, kom,” riep de geit, „zie hoe de morgen daar ginds reeds aanbreekt, de groene weiden zullen u doen uitrusten, en het zijn zulke heerlijke weiden als gij u niet kunt voorstellen.” Maar het vermoede lam bleef op de naderende gedaante van den herder staren.

„Neen, neen!” antwoordde het, „ik ben ver genoeg afgedwaald, ik heb de stem van den herder gehoord en ik wil niet verder gaan.”

De maan scheen helderder dan te voren, en ik hoorde de zachte, vriendelijke stem: „Vrees niet, want ik ben met u,” en het lammetje keek vrolijk en tevreden, maar de geit trachtte het nog over te halen, en de zwerfeling begon meer naar hem te luisteren, want het licht van de maan werd weér donkerder. Ik lette op dat oogenblik zoo nauwkeurig op het naderen van den herder, en ik verlangde zoozeer dat hij het lam zou bereiken, vóórdat het naar de geit luisterde, dat ik mij voor een oogenblik van den dwaler afwendde; wat was ik bedroefd en verbaasd, toen ik weér opzag.

De ruwe steen was verlaten, de maan scheen niet, de lichte plek was donker, en in de verte zag ik de geit en het lam zóó hard loopen, als de zwakke krachten het toelieten, zich verwijderende van den herder en van de zachte stem. Ik zag om naar den herder, van wien ik zeker dacht, dat hij naar de kudde terug zou keeren, die rustig in de schaapskooi gebleven was, en niet meer naar den dwazen zwerfeling om zou zien; maar hoe groot was mijne verbazing en dankbaarheid, toen ik zag dat de herder het spoor van het arme lam volgde, met den staf op zijn schouder, ofschoon zijne gedaante zeer flauw was, en hij niet sprak. Zal hij het zoeken totdat hij het vindt? dacht ik.

Maar het dwaze, zorgeloze lam ging al verder en verder naar hetgeen de geit de morgenschemering genoemd had, maar dat niets anders bleek te zijn dan noorderlicht, dat aan den hemel flikkerde; de nacht was donkerder dan ooit.

Nu zag ik dat de herder het lam inhaalde, maar hij sprak het niet aan, en dit scheen zijne tegenwoordigheid ook niet te bemerken, want zijne gedaante was in dikke duisternis gehuld. Hij ging den moeden zwerfeling spoedig voorbij, en ik zag dat hij juist daar waar de grond